

အောင်မြင်

မြပုလဲခင်

ချုပ်ညနေ၏ အိပ်မက်ပန်းချီ

"အမေကြီးရေ တပည့်တစ်ယောက် နိုင်ငံခြားက ပြန်လာလို့ ဆိုပြီး အဖေကြီးကို ပတ်ကားဖောင်တိန်နဲ့ ဂျာကင်တစ်ထည် လာကန်တော့သွားတယ်။ သိမ်းထားလိုက်ပါဦး။"

ဖေဖေသည် ဘာလုပ်လုပ်..ဘာကိုင်ကိုင်..ဘာပဲရရ မေမေ့ကိုသာ ဦးစားပေးတတ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ မေမေပြီးလျှင် သားသမီးတွေ၊ သူ့အတွက်သူ ဘယ်တော့မှ ဦးစားမပေးတတ်။

"အဖေကြီးပဲ သုံးလိုက်ပါလား၊ အဖေကြီး ဖောင်တိန်က ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ၊ ဟောင်းနေပြီပဲ"

"နေပါစေ အမေကြီးရယ်၊ သားသမီးတွေလိုတော့ ပေးတာပေါ့"

"အိုတော် ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေပဲ တန်ဖိုးနည်းပြီး မင်ထင်တာတွေနဲ့ ပဲ များများ သုံးပါစေ၊ တန်ဖိုးကြီးတာတွေပေးမကိုင်နဲ့ "

ဖေဖေနဲ့ မေမေ အချီအချပြောနေသံကို ပုံဆွဲရင်း ပြည်မင်းသျှင် အတိုင်းသားကြားနေရသည်။ ကျောခိုင်းထားသဖြင့် ပစ္စည်းများကို လှမ်းမမြင်ရ၊ စိတ်လည်း မဝင်စား။ သို့သော်...

"ဟယ် ပတ်ကားဖစ်ဖတီဝမ်းပဲ နိညိုရောင်လေးတော်"

မေမေ့ထံမှ အသံကြားတော့ ပြည်မင်းသျှင် မနေသာတော့..၊ ဆတ်ခနဲ သမင်လည်ပြန် ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

မေမေ့လက်ထဲတွင် သစ်လွင်တောက်ပသော ကြက်သွေးရောင်ဖောင်တိန်က ပြည်မင်းသျှင်၏ မျက်စိအာရုံမှ တစ်ဆင့် လိုချင်သောဆန္ဒကို

နိုးဆွ လိုက်လေပြီ။

မိမိဘာလုပ်ရကောင်းမလဲ ဟူသောအတွေးက...ဦးနှောက်ကိုအလုပ် ပေး လိုက်လေပြီ။ ပြည်မင်းသျှင် ချက်ချင်းပင် ပြန်လှည့်လိုက်သည် ။ ပုံပြန်ဆွဲလိုက်သည် ။

ပြည်မင်းသျှင် ကွန်ပါဘူးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည် ငါးတန်းနှစ်၌ ဘောလ်ပင်၊ ဖောင်တိန် စကိုင်ရသည် ။ ကျောင်းစဖွင့်ကာနီးမှာ ပင် မေ မေက ယုဖောင်တိန် အမျိုးအစား အစိမ်းနုရောင်လေးဝယ်ပေးခဲ့သည် ။ ကိုင်ကာစက သိပ်သဘောကျခဲ့သည် ..။ တစ်ခါသုံးဘောလ်ပင်များကိုပင် တွဲမသုံးခဲ့ဘဲ သူ့ချည်းသုံးခဲ့သည် ။

သို့သော် ဖေဖေလက်ဆောင်ရခဲ့သော တန်ဖိုးကြီးသည် ဟူသော ဖောင်တိန်၊ တောက်ပသောအရောင်ရှိသည့် ဖောင်တိန်သည် သူ၏ လိုချင်စိတ်ကို ဖိတ်ခေါ်နေပြီ။

ကွန်ပါဘူးထဲမှ ယုဖောင်တိန်လေးကို ရွံ့မုန်းစွာ ကြည့်လိုက်မိသည် ။

"အဖေကြီး တစ်အောင့်နားပြီး ရေချိုးတော့၊ ပြီးရင် ထမင်းစားရအောင်"

"အင်းပါ၊ သမီးကြီးက တယ်ဟုတ်ပါလား...ဘာပုံတွေဆွဲနေတာလဲ"

"မြေပုံ"

"တယ်ဟုတ်ပါလား အချိုးကျသားပဲ၊ အကြီးကောင်နဲ့ အငယ်မကော...ဆော့တုန်း မှတ်လား၊ ဒါကြောင့် သမီးကြီးလောက် စာမတော်တာ၊ ဒီလ အဆင့်တစ်နှစ်သုံးဝင်ရင် ဆုပေးမယ်"

"စောစောက ဖောင်တိန်လား ဖေဖေ"

"သမီးကြီးက ကြိုက်လို့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဖေဖေနှင့် လေပေးဖြောင့်နေစဉ်မှာ ပင်...မေမေက ပစ္စည်းများကို
ဘီရိုထဲထည့်သိမ်းပြီးနောက် ရောက် လာပြီး...

"ကြိုက်ပေမယ့် မရဘူး၊ တစ်ချောင်းရှိပြီးသားပဲ၊ ပေးစရာရှိရင် ရှစ်
တန်းရောက်နေတဲ့ သားကြီးကို ပေးရမှာ ပေါ့၊ အဖေကြီးပဲ ကိုင်ပါလေ"

ပြည်မင်းသျှင်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။

ပြည်မင်းသျှင်လိုချင်နေသော ဖောင်တိန်လေးနှင့် ဝေးရတော့မှာ
လား။

"ဆုက မီး တောင်းတာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး လား"

"ကလေးနဲ့ တန်တာပဲ ပေးမှာ ပေါ့"

ဖေဖေက ပြီးရုံပဲပြီးနေသည် ။ မေမေကတော့ မျက်စောင်းထိုးပြီး
ပြောလိုက်သည် ။ ခက်ပြီ မေမေက ပြည်မင်းသျှင်ဝမ်းထဲ ဘာတွေဖြစ်
ပေါ်နေသည် ကို သိသည့်ပုံမျိုး။

"ကိုင်း...ဆွဲဆွဲ၊ စာတော်တဲ့ သားသမီးကို ချီးမြှင့်ရမှာ ဖေဖေတို့ အ
လုပ်၊ ကြိုးစားရမှာ က သားသမီးတွေတာဝန်၊ မေကြီးအားသလား သွေး
ပူလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရအောင်၊ တစ်ပွဲလောက်ကွာ"

ဖေဖေနှင့်မေမေ ကြက်တောင်ရိုက်ရန် ခြံထဲဆင်းသွားလေသည် ။
အိမ်ဗာဟီရအလုပ်သမားတွေလည်း သူ့အလုပ်နှင့်သူ ရှုပ်နေသည် ။

ပြည်မင်းသျှင် ကွန်ပါဘူးထဲမှ ဖောင်တိန်ကိုယူလိုက်သည် ။ သုံးခဲ
သော ဖောင်တိန်ကလေးကို သနားညှာတာခြင်းကင်းမဲ့စွာဖြင့် အဖုံးကိုဖွ

ငုံကာ နစ်သွားဇောက်ထိုး လုပ်လိုက်ပြီး သံမံသလင်းပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

"ဒေါက်"

နစ်သွားနှင့်သံမံသလင်း ထိတွေ့သွားသံကို ကျေနပ်စွာခံစားရင်း ပြန်ကောက်လိုက်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ပစ်ချလိုက်သည်။

"ဒေါက်"

နောက်တစ်ကြိမ်...

"ဒေါက်"

ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။ ။ နစ်သွား ဟ,ကာ...
ကောက်သွားလေပြီ။ ရေးကြည့်လိုက်သည်။ ။ မရတော့...။

သံမံသလင်း၌ မင်ကွက်ကလေး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ပြည်မင်းသျှင် အားရကျေနပ်စွာ ပြီးလိုက်မိပြီး ဖောင်တိန်အဖုံးကိုပြန်စွပ်ပြီး ကွန်ပါဘူးထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

ထမင်းစားပြီး လမ်းလျှောက်၊ ပြီးလျှင် စာပြန်ကျက်ချိန်၌

"ဖေဖေရေ မီးဖောင်တိန် ဘာဖြစ်သလဲမသိဘူး ရေးလို့ လည်း မရဘူး"

နစ်ကောက်သွားသော ဖောင်တိန်လေးကို ဖေဖေထံသွားပြလိုက်လျှင်...

ဖေဖေက ရေးကြည့်ပြီး ဖောင်တိန်ကိုကြည့်ကာ ပြီးပြီး စောစောက မေမေသိမ်းထားသော ဖောင်တိန်အသစ်ကလေးကိုထုတ်ပေးရင်း...

"အဆင့်တစ်ရောင်လည်း သမီးကြီးပဲ ဆုအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ရမှာ ပါပဲလေ
၊ ရော့...ရော့...ဒါပဲယူလိုက်တော့"

ပြည်မင်းသျှင်၏ သုန်မှုန်နေသော မျက်နှာကလေးမှာ တိမ်ညိုကင်းစင်သော လမင်းကြီးနှယ် ဝင်းပကြည်လင်သွားလေသည်။ ။

ဖခင်လက်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဖောင်တိန်ဟောင်းကလေးကို လုံးဝမကြည့်တော့ဘဲ ဖောင်တိန်အသစ်ကလေးကိုသာ ယုယမြတ်နိုးစွာ စမ်းသပ်ကိုင်တွယ်လျက် ပီတိဖြစ်နေလေတော့သည်။ ။

* * *

အပိုင်း(၁)

အခန်း (၁)

"မိန်းကလေး ပီပီသသနေစမ်း ပြည်မင်းသျှင်၊ ဟိုသွားဒီသွား အဖော်
မပါဘဲ လျှောက်သွားချင်တိုင်း သွားနေရအောင် ယောက်ျားလေးမို့လို့
လား"

ပြည်မင်းသျှင် မျက်မှောင်ချိုလိုက်မိသည်။ ။ မေမေသည် ပြည်မင်းသျှင်
ဆိုလျှင် အမြဲအပြစ်ရှာကာ ကြိမ်းမောင်းနေတတ်သည်။ ။

"ရှုခင်းပုံ ဆွဲချင်လို့ ပါ"

ပြည်မင်းသျှင်၌ ထူးထူးကဲကဲ ပါလာသောဝါသနာကို မေမေက မြေ
တောင်မြှောက်မပေးချင်။ သို့သော် ဖေဖေကတော့ အားပေးသဖြင့် ပြည်
မင်းသျှင် ပြည်နယ်တိုင်း အထိမ်းအမှတ်ပြိုင်ပွဲဆုတစ်ခုခုကိုတော့ အမြဲ
ယူနိုင်ခဲ့သည်။ ။

"ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဆိုတာကော ခေါင်းထဲမှာ ရှိသေးရဲ့ လား ပြည်မင်း
သျှင်"

"ရှိပါတယ် အောင်မှာ ပါ"

ပြည်မင်းသျှင် ပန်းချီဆွဲပေမယ့် စာမည့်တာလည်း မေမေအသိပင်။
ငယ်ငယ်တုန်းကလို ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယဆုများ

မယူနိုင်သော်လည်း အတော်စာရင်းဝင်သူဖြစ်သည်။ ။

"အောဒီပါမှ အမ်စီဝင်ဖို့ စိတ်ချရမှာ "

"အမ်စီ လာပြန်ပြီ၊ အမ်မီ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ ဒီလောက်ရွံ့စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်ကို"ဟု ပြည်မင်းသျှင်စိတ်ထဲ မကျေမချမ်းပြောလိုက်သည်။ ။
မေမေ့ကိုတော့ အတိုက်အခံပြောမနေတော့ဘဲ။

"ဘုမကို အဖော်ခေါ်သွားမယ်"

"ဘုမက ကလေးသာသာပဲရှိသေးတာ၊ ဒေါ်စိန်ကို ခေါ်သွား၊ တိုးပွားလည်း ခေါ်သွား"

ပြည်မင်းသျှင်ကိုတားမရမှန်းလည်း မေမေကသိပြီးဖြစ်သဖြင့် အလျှော့ပေးလိုက်သည်။ ။

ဒေါ်စိန်နှင့်ဆိုတော့ ပြည်မင်းသျှင် ပိုကျေနပ်သွားသည်။ ။ ဒေါ်စိန်သည် ...တောထဲသပြေပန်းလိုက်ချိုး၊ မာလာဖူးလိုက်ခူး၊ ဖလံတောင်ဝှေးချိုး၊ မျှစ်တူးနှင့် သူ့အလုပ်နှင့်သူ ရှုပ်နေပေလိမ့်မည်။

"တိုးပွားရေ...လာဟေ့"

အင်းစပ်ခွေးအမျိုးအစား အနံ့ခံကောင်းသည်။ ။

ဒီကောင်ကြီးက ထွားထွားကြိုင်ကြိုင်လည်း ရှိတော့ အဟန့်ကောင်းသည်။ ။

ပြည်မင်းသျှင်၏ ဖြူရော်ရော်အသားအရေ ပါးလှုပ်လှုပ်ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ပိုးကောင်အသွင်သဏ္ဌာန်အတွက် နှစ်ပေအမြင့်ရှိသော ကျန်းမာသန်စွမ်း ဖျတ်လတ်သော အစွယ်ကောင်းနှင့် ဟိတ်ဟန်အပြည့်ရှိသော တိုးပွားသည် ...တကယ့်အဟန့်ကောင်းသော ကိုယ်ရံတော်ကောင်းတစ်ဦးဖြစ်

သည် ။

ဖေဖေက နိုင်ငံဝန်ထမ်းအရာရှိတစ်ဦးဖြစ်၍ နယ်လှည့်အမှုထမ်းရသည် ။ ဒါကိုကပဲ ပြည်မင်းသျှင်အတွက် အကွက်ကောင်းဖြစ်ခဲ့သည် ။

(Stand) ပန်းချီဆရာသုံး သုံးချောင်းထောက်ခုံကို ညာဘက်ကထမ်း၊ ဘယ်လက်က လွယ်ထားသော ချင်းဂျပ်ခုတ်လွယ်အိတ် အကြီးစားထဲတွင် စက္ကူလိပ်နှင့် ဆေးစပ်ပြား၊ ဆေးဘူးများ ၊ စုတ်တံများ နှင့် ရေသန့်ပုလင်းသေးတစ်လုံး၊ နောက် မုန့်ဘူးထည့်ထားသော ပလတ်စတစ်ဘူးပါရှိသည် ။ ယူသွားရန် ပြင်ဆင်းရင်း

"ဒေါ်ဒေါ်ဖိန် ကိုယ့်ရိက္ခာကိုယ်ယူခဲ့နော်၊ ပြီးတော့မှ ဗိုက်ဆာတယ် မြန်မြန်လုပ်ပါ၊ မပြီးသေးဘူးလား ဘာလား မလုပ်နဲ့ သိလား၊ နေဝင်ချိန်ကိုဆွဲမှာ "

"ဘုရားရေ မိုးချုပ်မှာ လား"

"မိုးချုပ်မှ တော့ ဘာလုပ်မှာ လဲ နေဝင်ချိန်ပဲယူမှာ "

ဒေါ်ဖိန်က နားမလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး နောက်ထမ်းဘူး၊ ရေဘူးကို ခြင်းတောင်းထဲ ကမန်းကတန်းထည့်လေသည် ။ လူကြီးဝီသစွာ လက်သုတ်ပဝါနှင့် ရေခွက်ကလည်း ပါသေးသည် ။ နောက် ခင်းထိုင်ရန် ပလတ်စတစ်အခင်းတစ်ခု ခေါက်ထည့်လိုက်သေး။ ဟိုဟိုဒီဒီတူးဆွဖြတ်တောက်ရန် ဓားမတစ်ချောင်း။

"ပျော်ပွဲစားထွက်တာ ကြနေတာပဲ၊ ကြာတယ် သွားမယ်...မေမေ သွားပြီနော်"

"သိပ်ဝေးဝေးလံလံ မသွားနဲ့ နော်"

"ဟုတ်"

Stand ကတစ်ဖက်...လွယ်အိတ်ကတစ်ဖက်၊ လက်ထဲ စတီးတုတ်
ကိုထောက်ရင်း လေကလေးတချွန်ချွန်နှင့် ထွက်ခဲ့လေသည်။ ။ ဂျင်းသား
လျှာထိုးဦးထုပ်ကိုလည်း ဆောင်းထားရသေးသည်။ ။ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်
၊ စပို့ရှပ်ပေါ်၌ ဂျင်းဂျာကင် ထပ်ဝတ်ထားရသည်။ ။ တောတောင်ထဲဆို
တော့ စိမ့်ဓာတ်ကရှိကာ အေးစိမ့်နေတတ်သည်။ ။

"တိုးပွား...ရေတံခွန်ဘက်သွား"

"ဘုရားရေ...အဝေးကြီး၊ တောနက်မှာ ပေါ့"

"ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ၊ ကြိုးဝိုင်းသစ်တော ဘေးမဲ့တောထဲဟာ၊
ဒေါ်ဒေါ်ဖိန်ဟာလေ သိပ်ကိုသူရဲဘောကြောင်တာပဲ"

အေးတိအေးစက်နေတတ်ပြီး ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်သော ပြည်မင်းသျှင်
ကို ဒေါ်ဖိန်လက်မြှောက်အရှုံးပေး လိုက်လေသည်။ ။

"ဆရာက ရန်ကုန်ရုံးချုပ် ပြောင်းရတော့မှာ ၊ အဲဒီတော့မှ ပဲ
ပြည်မင်းသျှင် ခြေချုပ်မိတော့မယ်"

"မမိပါဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ "

"မြို့ပြရှုခင်းတွေ ဆွဲမှာ ပေါ့"

"မြို့လယ်ခေါင်မှာ ခုံထောင်ပြီးဆွဲရင် ဝိုင်းကြည့်ကြမှာ ပေါ့၊ အာရုံမ
ပျက်ဘူးလား"

"မီး ဒီလောက်အပူမလား၊ အဲဒီအခါတော့ ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ထားပြီး
မှ ဓာတ်ပုံကြည့်ပြီး ပန်းချီအဖြစ်ကူးပြောင်းမှာ ပေါ့"

"ဒါဖြင့် ခုလည်း အဲဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ခြင်ကိုက်ဖြုတ်ကိုက်ခံလို့ "

တောတန်းထဲကို တိုးဝင်လျှောက်လာရင်း ဒေါ်စိန်နှင့် ပြည်မင်းသျှင် အပြန်အလှန်စကားဆိုလေသည်။ ။

ပြည်မင်းသျှင်သည် စိတ်လိုလက်ရရှိသည့်အခါ စကားကို အမျှင်မပြတ် ပြောတတ်သူဖြစ်သည်။ ။

"မတူဘူးလေ၊ ခုဟာက သဘာဝအလျှောက် ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ရေစီးသံ၊ သစ်ရွက်ကြွေသံ၊ လိပ်ပြာတောင်ပံခတ်သံ၊ ကျေးငှက်သာရကာတွေ့ရဲ့ အသံ၊ ဒါတွေကို နားဆင်ရင်းဆွဲရတာကိုက ဖီလင်၊ ပန်းချီကားထဲ သူတို့ အသက်တွေပါ စိမ့်ဝင်ပြီး ဝိညာဉ်တွေကပ်..."

"ဖွဟဲ့...လွဲပါစေဖယ်ပါစေ၊ တောထဲတောင်ထဲ ပေါက်ကရစကား တွေ လျှောက်မပြောနဲ့ "

"ပေါက်ကရ မဟုတ်ဘူး လေ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောတာပဲ ပြည်မင်းသျှင်ရဲ့ ဖီလင်ကို ပြောတာ"

"နာမည်ထည့်ထည့်မပြောနဲ့ "

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဒေါ်ဒေါ်စိန်"

"တော်ပါတော့ မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ ရှေ့ကသာကြွ..ဟိုနားမှာ သပြေ နီလေးတွေ ရဲနေတာပဲ၊ သွားခူးလိုက်ဦးမယ်"

"ကောင်းပြီ ဒီမြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း တည့်တည့်လိုက်ခဲ့နော်၊ ရေတံခွန်ကိုမြင်ရတဲ့ နားမှာ မီးရှိမယ်"

ပြည်မင်းသျှင် မှာ ကြားပြီးထွက်ခဲ့လေသည်။ ။

ရေတံခွန်၏ ရေစီးသံကို ကြားရသည် နှင့် ပြည်မင်းသျှင်စိတ်ထဲ အလိုအလျှောက်ပျော်မြူး လာလေသည်။ ။

ရေ၏ အရောင်က အဖြူရောင်ပါပဲ။ သို့သော် ကျောက်ဆောင်များ ၊
ရေညှိရေမှော်များ ၊ အုပ်ဆိုင်းနေသော သစ်ပင်ကြီးများ ၏ သွေးဆောင်
လွှမ်းမိုးထားမှုကြောင့် ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ စီးကျလာသော ရေများက
အစိမ်းရောင်တောက်နေသည် ။

ရေတံခွန်နားရောက်တော့ ကိုယ့်ထက်ဦးနေသူများကို ပြည်မင်းသျှင်
စိတ်ပျက်စွာ တွေ့လိုက်ရသည် ။

"ခစ်ခစ်ခစ်..ကိုကိုကလည်း ရေစိုမခံချင်ပါဘူး...ဆို"

"ဟ..ရေစိုမခံချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဒါမှ သဘာဝကျမှာ ပေါ့၊ ဆင်း..ရေ
ထဲဆင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာ ဆော့ကစားပစ်လိုက်၊ ငါလိုချင်တဲ့ ရှု
ထောင့် ငါရိုက်မယ်"

အသားက အဖြူထက် အညိုရောင်ဘက်လှနေသည် ။ သို့သော်
အကြည့်ခံသော အသားအရောင်မျိုးဖြစ်သဖြင့် ဓာတ်ပုံစားသည် ။ ညို့မျှ
က်လုံးကိုက ဆွဲဆောင်မှုအားကောင်းသည့်မိန်းကလေးကို မော်ဒယ်လ်
ထားပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ယူနေသော ယောက်ျားတစ်ဦးတို့ ကို စိတ်ပျက်စွာ
တွေ့မြင်လိုက်ရသည် ။

"ကျွတ်"

စိတ်ပျက်စွာသွားကြားမှ ထွက်လာသောလေသံဖြင့်
စုတ်သပ်လိုက်ပြီး စိတ်တိုင်းကျနေရာကို ရှာဖွေလိုက်သည် ။ နေဝင်လျှင်
နေလုံးမြင်နိုင်သည့် နေရာမျိုးလည်း ဖြစ်ရမည်။

"ဟေး...ပြည်မင်းသျှင်"

အသိမိတ်ဆွေ များများ မထားချင်ပါဘူးဆိုမှ မော်ဒယ်လ်မိန်းက
လေးက ပြည်မင်းသျှင်ကို တွေ့သွားပြီး လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည် ။

တစ်ကျောင်းတည်းမှန်းသိသည် ။ ဆယ်တန်းချင်းလည်း တူသည် ။ သို့သော် တန်းခွဲမတူ၊ မျက်မှန်းတန်းမိရုံတော့ရှိသည် ။ အမည်မသိ။ သို့သော်..သူက ပြည်မင်းသျှင်အမည်ကို သိနေပါလား။

"ဘာလာလုပ်တာလဲ"

မကောင်းတတ်၊ လောကဝတ်ဆိုတာ ရှိနေသည် ။

"ပန်းချီလာဆွဲတာ"

"တစ်ယောက်တည်းလား"

"အဒေါ်ပါတယ်၊ ရိုက်..တို့ လည်း လုပ်စရာရှိတယ်"

စကားစကို တတ်နိုင်သမျှဖြတ်ပစ်လိုက်သည် ။ ကင်မရာမင်းကပါ ချိုပြီးသော အပြုံးမျက်နှာဖြင့် ပြည်မင်းသျှင်အား လှမ်းကြည့်သည် ။ တော်တော်မျက်နှာချိုတဲ့ လူ၊ သူ့မျက်နှာကိုပုရွတ်ဆိတ်တွေ တက်လောက်သည် ။

ချက်ချင်းပင် မျက်နှာလွဲကာ စိတ်တိုင်းကျနေရာကို ရွေးချယ်ပြီး သုံးချောင်းထောက်ခုံကိုချ နေရာယူလိုက်သည် ။ ပုံဆွဲရန်ပြင်ဆင်လိုက်ပြီး.. ရေသန့်ပုလင်းဖောက်ကာ တစ်ငုံမော့သောက်လိုက်ပြီးနောက် ရေဆေးစပ်ရန် အသင့်ယူဆောင်လာသော ခွက်နှစ်ခွက်ထဲသို့လည်း အနည်းငယ်စီ လောင်းထည့်လိုက်သည် ။ နောက် ပလိပ်ပြားပေါ် ဆေးစပ်လိုက်သည် ။ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးစတင်၍ ဆွဲလိုက်သည် ။ ပုံဆွဲနေရလျှင် အရာရာကို မေ့လျော့နေချင်သည် ။

သို့သော် ဓာတ်ပုံဆရာနှင့်ကိုယ်ဟန်ပြမယ်တို့ ရှိနေခြင်းကိုကပင် ပြည်မင်းသျှင်အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရလေသည် ။

"ဖျောက်ပစ်..သူတို့ ကို အာရုံထဲကဖျောက်ပစ်လိုက်"ဟု ကိုယ့်စိတ်ကို

သတိပေးဆုံးမလိုက်ပြီး ပန်းချီကားထဲ စိတ်ကိုနှစ်မြှုပ်ပစ် လိုက်လေသည်။ ။

နောက်နားက ချွတ်ချွတ်အသံကြားပြီး ရေသောက်သံ၊ ပလတ်စတစ်ဖြန့်ခင်းသံတွေ ကြားရခြင်းဖြင့် ဒေါ်စိန်အနားရောက်လာပြီဟု ပြည်မင်းသျှင် လှည့်မကြည့်ဘဲ သိလိုက်သည်။ ။

မြင်ကွင်းထဲ၌ ရှိနေသော လူနှစ်ယောက်၊ ကင်မရာမင်းသည် ပြည်မင်းသျှင်၏ အာရုံထဲ ထူးခြားစွာ ထင်ရှားလာသည်။ ။

"တော်တော်ချောတဲ့ လူပဲ"

"ယောက်ျားတန်မဲ့ ချောလွန်းတဲ့ သူဟာ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှုမှ ရှိပါ့မလား"

"ကျွတ်...ဒါတွေ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ ဖျောက်ပစ်လိုက် ခေါင်းထဲက ဖျောက်လိုက်"

စကတ်ချုံ(ပုံကြမ်း) လောင်းပြီးသွားပြီ။

မြေကြီးပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

"ဟဲ့..ကလေး ဒီဝါတာဘလူးပေါ်လာထိုင်လေ"

"မြေကြီးပေါ်ထိုင်တော့ ဘာဖြစ်လဲ ဒေါ်ဒေါ်စိန်ရဲ့ မြေကြီးဓာတ်ရတော့ ကျန်းမာရေးကောင်းတာပေါ့"

ပြည်မင်းသျှင်က ပလတ်စတစ်ဘူးကိုထုတ်ပြီး ချစ်အပြားလိုက်ညှပ်ထားသော ပေါင်မုန့်နှစ်ချက်ပူးကိုထုတ်ကာ စားလိုက်သည်။ ။

"ဟဲ့...ထမင်း ယူလာတယ်လေ၊ ထမင်းစား"

"မစားချင်ဘူး အလုပ်ရှုပ်တယ်"

"အင်း...ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ထမင်းစားရင် သုံးလေးနာရီလောက်ကြာအောင် မနည်းခွဲကျွေးယူရတယ်၊ အဲဒီတုန်းက အဆော့မက်လို့ .. ခုတော့ ပုံဆွဲမက်လို့ "

"အစားစားတယ်ဆိုတာ အာဟာရရှိရုံဆိုရင်ပြီးတာပဲ ဘာစားစားပေါ့၊ အချိန်ကြာပြီး အလုပ်ရှုပ်တဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ထမင်းမစားတာအကောင်းဆုံးပဲ"

ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ပူးနှစ်ခု (လေးချပ်) ကုန်သွားသည် ။ နေ့လယ်စာထမင်းအစား လုံလောက်သောအာဟာရကို ဖြည့်ဆည်းပြီး မြေကြီးပေါ်၌ ချထားသော လွယ်အိတ်ထဲမှ ရေပုလင်းကိုယူကာ မော့သောက်လိုက်သည် ။

"ရေ..ရေခွက်ပါတယ်"

ဒေါ်စိန်က ကမန်းကတန်း လှမ်းဟန့်တားသော်လည်း ပြည်မင်းသျှင်အရေးမစိုက် တဂျိုက်ဂျိုက်နှင့် မော့သောက်ပစ်လိုက်သည် ။

ပြီးသည် နှင့် ပြန်ထကာ သုံးချောင်းထောက်ခုံရှေ့၌ ပြန်ရပ်လိုက်သည် ။ အနုစိတ်ခြယ်မှုန်းတော့မည်။ နေဝင်ချိန်ရောက်က အရွက်နှင့်ရေတံခွန်အရောင် ပတ်ဝန်းကျင်အရောင်ကို ပြောင်းလွှဲပစ်နိုင်သည် ။

သို့ဆိုလျှင် ယခုလက်ရှိအလင်းရောင်နှင့် ဆွဲထားသော ပန်းချီကားပေါ် နေဝင်ချိန်၏ အရောင် ထည့်လိုက်လျှင် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ကင်မရာကျန်ခဲ့သည် ။

"ဒေါ်ဒေါ်စိန်"

ခေါ်ရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ တိုးပွားက ဒေါ်ဒေါ်စိန်နှင့်အတူ ထမင်းစားနေသည် ။ ဪ ခွေးပန်းကန်တောင် ထည့်ယူလာသည် အထိ

အလုပ်ရှုပ်ခံသည့် ဒေါ်စိန်ပေပဲ။

"ဘာလဲ"

ဒေါ်စိန်က အာလုပ်သံနှင့် မေးလိုက်သည်။

"ကင်မရာ ပြန်ယူပေးပါဦး"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ ညီမ"

ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့ထားမိသော ပြည်မင်းသျှင် ရုတ်တရက်ကြောင်သွားသည်။ ကင်မရာမင်းနှင့် မော်ဒယ်လ်ဂဲလ်အနား တောင် ရောက်လာကြပြီပဲ။

"ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး"

လူစိမ်းတွေနှင့် အရောမဝင်ချင်သဖြင့် ဘူးကွယ်လိုက်သည်။

"ကင်မရာပြန်ယူခိုင်းသံကြားလိုက်လို့ ပါ၊ ညီမလိုချင်ရင် ကိုယ့်ကင် မရာ ခဏယူထားလိုက်ပါလား"

ပြည်မင်းသျှင် ကင်မရာမင်းကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ငါးပေမျှသာ ရှိသော မိမိအရပ်ထက်စာလျှင် ခြောက်ပေနီးပါးရှိဟန်တူသော သူ့အရပ် ကိုမော့ကြည့်ပြီး စကားပြောရသည်။

"ရပါတယ်၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မရောထွေးချင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကင်မရာနဲ့ ကိုယ်ပဲ ကောင်းတယ်"

"လူကြီးသွားယူရတာ ပင်ပန်းပါတယ်၊ တကယ်လို့ ..ကိုယ့်ကင်မရာ ပဲ ကိုယ်သုံးချင်တယ်ဆိုရင် ကိုကိုကိုယ်တိုင်သွားယူပေးမယ်လေ"

ပြည်မင်းသျှင် မျက်မှောင်ချီကာ ကြည့်လိုက်သည်။ မော်ဒယ်လ်ဂဲလ် မချောကတော့ ထားပါတော့ တစ်ကျောင်းတည်းသား၊ သို့သော် သူ့အမ

ည်တောင် မသိတာ..။

"ဪ တို့ နာမည်က ရွှေကိန္နရီလေ၊ ဒါ တို့ အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲ တမ်း တတဲ့ ၊ မနှစ်က ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီ၊ အမ်စီတက်မှာ ..."

"ရွှေကိန္နရီ"

သည် နာမည်သည် ကျောင်းမှာ ရေပန်းအစားဆုံး နာမည်တစ်ခုဖြစ် သည် ။ အလှကျော်ဇောသည် ။ ဖဲကြိုးဖြတ်သည့်အခါ ဗန်းကိုင်အဖြစ် ထင်ရှားသည် ။ နာမည်နှင့်လူ တွဲလျက်မမြင်ဖူးခဲ့၊ ယခုမှ ထိပ်တိုက်တိုး ရသည် ။

"ပြည်မင်းသျှင်နဲ့ ကိုကိုက ဝါသနာတူတယ်"

ပြည်မင်းသျှင် "ကိုကို"ဟု သူ့ကိုယ်သူ သုံးတတ်သော တမ်းတကိုကြ ည့်လိုက်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည် ။

"ခင်ဗျား ပန်းချီဆွဲတတ်လို့ လား"

"ဆွဲတတ်တာပေါ့၊ ကိုကိုအခုရိုက်ယူသွားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေးတွေကိုကြ ည့်ပြီး ပန်းချီကားဆွဲဦးမှာ ၊ ရန်ကုန်ပြန်သွားရင် တစ်ကိုယ်တော်တမ်း တပန်းချီပြပွဲ တင်ဦးမယ်လေ"

ပြည်မင်းသျှင် စိတ်ဝင်စားသွားသည် ။

"ပြည်မင်းသျှင်တို့ သည် ရန်ကုန်ပြောင်းရမှာ ၊ စာမေးပွဲဖြေပြီးလော က်ဖြစ်မယ်"

"ဟင်..ဟုတ်လား"

ရွှေကိန္နရီက ဝမ်းနည်းစွာ တအံ့တဩမေးလိုက်သည် ။

"တကယ်လို့ ညီမမှာ ဆွဲပြီးသားပန်းချီကားတွေရှိရင် ကိုကိုနဲ့ လက်

တွဲပြီး တင်နိုင်တယ်၊ တစ်ကိုယ်တော်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ‘အိပ်မက်ရှင်’လို့ နာမည်ပေးလိုက်ရုံပဲ။"

လျှပ်တစ်ပြက်ဆုံးဖြတ်တတ်သော ကိုကိုတမ်းတကို ပြည်မင်းသျှင်ရင်ထဲ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပါသည်။ ။

ပထမဦးဆုံး အသိအမှတ်ပြုသည် က ချိုသာသော ချောမောသော သူ့မျက်နှာ။

ဒုတိယ အသိအမှတ်ပြုမိသည် က ဝါသနာတူနေခြင်း။

တတိယ အသိအမှတ်ပြုမိသည် က မိမိ၏ ဝါသနာကို မြှင့်တင်ပေးနိုင်မည့် အရည်အချင်း။

ပြည်မင်းသျှင်ဘဝ၌ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးကို
ပထမဦးဆုံးအနေဖြင့် စတင်အသိအမှတ်ပြုကာ
မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဖြစ် လက်ခံ လိုက်လေပြီ။

"ပြည်မင်းသျှင်ရဲ့ ကံတရားပေါ့၊ အကယ်၍ ရန်ကုန်ပြောင်း လာပြီဆိုရင်တော့ ကိုကိုတမ်းတကို ဆက်သွယ်မယ်"

"အိုကေ ကိုကိုမျှော်လင့်နေမယ်"

အပေးအယူ တည့်သွားလေပြီ။

ရွှေကိန္နရီက ဝင်းလက်သောအပြုံးကို လှပစွာပြုံးလိုက်ပြီး...

"ဒီလိုဆို ကင်မရာပြန်ယူပေးမယ့် ကိစ္စကို ပြည်မင်းသျှင်လက်ခံပြီလား"

"ဟင့်အင်း"

"ဒါဖြင့်"

မောင်နှမနှစ်ယောက် မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။ နားမလည်ဟန်ဖြင့် ပြည်မင်းသျှင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ပြည်မင်းသျှင်က သူ့မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ဖူးပွင့်ခဲ့သော အပြုံးတစ်ခုကို လှစ်ခနဲဖန်တီးလိုက်ပြီးမှ ..

"ကိုကိုတမ်းတ အပင်ပန်းခံနိုင်ရင် နေဝင်ချိန်ကိုစောင့်ပြီး ကိုကိုကင်မရာနဲ့ ပဲ ရိုက်ပေးထားရင် ပိုအဆင်ပြေမယ် ထင်တယ်"

"အိုကေ..သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံအစည်ပဲ၊ ကိုကို ညီမလေးကို ပြန်ပို့ပြီးရင် ပြန်လာခဲ့မယ်"

"ဟုတ်"

"တို့ ပြန်မယ် ပြည်မင်းသျှင်၊ ရှင့်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ပါ၊ တို့ နဲ့ ပြည်မင်းသျှင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပြီနော်..ကျောင်းမှာ တွေ့လို့ ခေါ်ရင် ရှင်ရှုတည်တည်လုပ်ပြီး လှည့်ထွက်မသွားနဲ့ နော်"

ပြည်မင်းသျှင် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး..

"မလုပ်တော့ပါဘူး"

"သွားမယ် ညီမ"

သူတို့ မောင်နှမပြန်သွားသည် ကို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ငေးကြည့်လိုက်ပြီးမှ သုံးချောင်းထောက်ခုံပေါ်မှ စကက်ချီဆီသို့ အာရုံပြန်ပို့လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် အာရုံမရသေး။ ဒေါ်စိန်က...

"မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး တော်တော်ချောတာပဲ၊ မိန်းကလေးအလှက တော်တော်အကြည့်ခံတဲ့ အလှပဲ"ဟု ဝေဖန်လေသည်။

ထိုအခါကျမှ ဒေါ်စိန်နှင့် မိတ်မဆက်ပေးလိုက်မိခြင်းကို သတိပြုမိ

လိုက်သည် ။ အိမ်ဖော်ဘဏ္ဍာစိုးသဖွယ်ဖြစ်နေသော ဒေါ်စိန်ကို အလေးထားပြီး မိတ်ဆက်ပေးသင့်သည် ။ ပြည်မင်းသျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိသည် ။ သူ့စိတ်တွေသည် တစ်ခုခုကိုအာရုံစူးစိုက်မိလျှင် ကျန်ကိစ္စများကို မေ့လျော့သွားတတ်သည် ။

"ဒေါ်ဒေါ်စိန်နဲ့ တောင် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်မိဘူး၊ ပြည်မင်းသျှင် မေ့သွားတယ်"

"ရပါတယ် ပြည်မင်းသျှင်ရယ်၊ သူတို့လိုရုပ်ရည်မျိုးဟာ နှစ်ယောက်မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ဒေါ်စိန် မှီတိမိပါတယ်"

"ပုံဆွဲတော့မယ်"

"ဆွဲ..ဆွဲ၊ ဒေါ်စိန် ဒီနားမှာ ပဲ မာလာဖူးလေး၊ ဖလံတောင်ရှေးလေး လိုက်ချိုးလိုက်ဦးမယ်"

"ရပါတယ် သွားပါ"

"ပြည်မင်းသျှင်ကို မြင်ရတဲ့ နေရာမှာ ရှိနေမှာ ပါ"

ပြည်မင်းသျှင် တုံ့ပြန်မပြောတော့။ ဒေါ်ဒေါ်စိန်ကလည်း ထွက်သွားလေပြီ။

ပြည်မင်းသျှင် အာရုံထဲသဘာဝ၏ အနေအထားမှန်သမျှ ပန်းချီကားပေါ်သို့ ရောက်ရှိစေရေးသာဖြစ်သည် ။

ပန်းချီအနုပညာစွာနယ်ထဲ၌ လွင့်မျောလျက်...